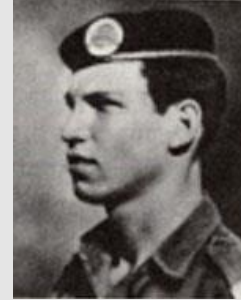

יזכור

אילון עמיר ז"ל

נפל ביום י"א בתשרי תשל"ד (7.10.1973)

אילון, בן אילה ואברהם, נולד ביום כ"ח באלול תשי"ט (22.9.1949) בתל-אביב. הוא למד בבית-הספר היסודי על-שם א' ד' גורדון וסיים את לימודיו העל-יסודיים במגמה הומניסטית כללית בבית-הספר התיכון עירוני ה' בתל-אביב. אילון היה נער נבון ועירני, תלמיד חרוץ וחביב על מורים ותלמידים. בבית הוריו מצא סיפוק לסקרנותו ולרצונו העז לרכוש דעת. אבא ואמא, מורים במקצועם, גידלו את בנם בכורם, איתון, את אילון ואת אביטל אחותם "הקטנה", לאור ערכים מוסריים ולאומיים, ובעיקר לאור שני הערכים היסודיים: אהבת אנוש ואהבת ארץ ישראל. לימים, כשגדל אילון ובגר, הוסיף לכל אשר למד בביתו גם עקרונות משלו. ידידות אמת ועזרה הדדית היו חשובים בעיניו במיוחד. בעודו צעיר לימים הצטרף ל"תנועה המאוחדת" והיה בין חבריה הפעילים ביותר. הוא נודע כיוזם אירועים וכמארגן מעולה, השתתף במסעות ובטיולים שנערכו במסגרת התנועה וגם נטל חלק בחגיגות ובמסיבות. "את ביתנו פתח לרווחה לחבריו הרבים", סיפר אביו. "הם מצאו בו מעין בית שני. לא עבר זמן רב והבית נדמה היה לקיבוץ עירוני..." בשעות הפנאי עסק אילון בספורט, שחה בבריכה ובים, שיחק בכדורסל, השתתף בצעדות וסייר ברכב וברגל בשבילי המולדת. עולם המוסיקה הקלאסית היה קרוב ללבו והוא העדיף בייחוד את יצירותיו של יוהן סבסטיאן באך. כשרונו האמנותי ניכר בציוריו ובעבודות עץ שעשה. בתקופת הלימודים בבית-הספר התיכון התמסר לעבודה עם נוער פרברים. בעיסוק זה ראה אתגר וחובה נעלה, ועשה מלאכתו נאמנה. על השקפתו הבוגרת ועל גישתו הרצינית לחיים מעיד עזבונו. כשהיה תלמיד בבית-הספר התיכון כתב עבודה גדולה על החקלאות הקדומה בהר הנגב, שזכתה בדברי שבח ובמחמאות. כשנפל אחד מידידיו לספסל הלימודים בזמן שירותו בצבא, כתב אילון לחברתו של הנופל מכתב ארוך, מעין הרהור על מהות החיים, וכך כתב: "הוא (האדם) בנה עולם של טוב ורע, של שקט ורעש, של שנאה ואהבה, וכשהכל היה מוכן, החל משתמש בכלים שהוא יצר בעצמו. אולם דבר אחד לא יצר לעצמו האדם; ייתכן שפחד, אולי לא האמין שיצליח, אפשר פשוט לא היה מסוגל. הוא לא ידע למצוא את המלה או תמצית הדברים, שהם למעשה הדבק המאחה רצונות ושאיפות, שאלות ומטרות... בסבל ובכאב יהיו הערכים עמודי התווך למנהרה שבנינו בעצמנו..."

אילון גויס לצה"ל בשלהי אוקטובר 1967 והוצב לחיל האוויר לאחר הטירונות. הוא החל את דרכו בצבא כפרח טיס, אך כשהתברר לו בשלב האחרון של הקורס, כי מטעמי בריאות לא יוכל לשרת כטייס קרבי, סירב לשרת במסגרת טייסת אחרת. לאחר מאמצים רבים השיג שחרור ממפקדיו בחיל האוויר ונאבק עד שהצליח להתקבל כחייל קרבי בחיל השריון. הוא השתלם במספר רב של קורסים, בהם קורס למקצועות הטנק, קורס קצינים וקורס קציני שריון. בתום שירות החובה שלו, בסתיו 1970, האריך את תקופת שירותו במסגרת צבא הקבע ופעל כקמב"ץ בגדודו של סגן-אלוף אסף יגורי. "את אילון אהבתי ממש ראשון", סיפר אסף יגורי. "את אילון אימצתי אלי, פשוט מפני שהיה טוב לי במחיצתו; סמכתי עליו, האמנתי ביכולתו, ביושרו, מין הגינות בלתי מתפשרת... היה בעלם הזה משהו כובש, הייתי אומר, מסחרר; קנאתי ביופיו, בהומור שלו".

בסתיו 1971, כשהשתחרר אילן מהשירות, ניגש במרץ ללימודים על-תיכונים במסגרת אקדמית. שנתיים למד באוניברסיטת תל-אביב: שנה אחת בחוג לכלכלה, ושנה אחת בחוג לגיאוגרפיה. כסטודנט השתלם גם בקורס למורי-דרך, שנערך מטעם משרד התיירות. את האהבה שרחש לארץ ולנופיה ביקש להנחיל גם לזולתו. כשפרצה מלחמת יום הכיפורים נקרא אילן ליחידתו בחיל השריון. בצהרי יום הכיפורים ארגן ביעילות ובזריזות את חייליו וקיבל לידי את הפיקוד על מחלקת טנקים, שפעלה באזור הצפוני של חזית סיני. עם עלות השחר ביום המחרת, הגיע עם חייליו לצומת רומני והחל בתנועה מבצעית לעבר בלוצה. ביום י"א בתשרי תשל"ד (7.10.1973) נהרג אילן מפגיעת צרור של נשק קל, כשקפץ מזחל"ם המבצעים לעבר אחד הטנקים, כדי להדוף כוח קומנדו מצרי, שהתבצר במארב. הוא הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בקרית שאול. השאיר אחריו הורים, אח ואחות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סרן.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקד היחידה: "במשך תקופת שירות המילואים הכרתי את אילן כקצין מעולה וכאיש שריון למופת. כושרו והישגיו ביחידה התבלטו עד מהרה... הוא היה לוחם אמיץ-לב, אשר ביצע את המוטל עליו למעלה מן הנדרש, תוך חירוף-נפש".

חבריו וודו נטעו חורשה לזכר סרן אילן עמיר ז"ל, ביער בקוע של הקרן הקיימת לישראל, ליד צומת נחשון בהרי ירושלים.

מתוך: יזכור... ת"א, משרד הביטחון - ההוצאה לאור, 1995.